

**Instytucje karnoprawne
modyfikujące („przełamujące”) schemat postępowania karnego
(w uzupełnieniu treści ulotki „Pierwszy konflikt z prawem karnym –
sprawcy z niewiedzy, strachu, nierozwagi, głupoty, z przypadku...”)**

Każdy, kto popełnił przestępstwo, powinien bezsprzecznie ponieść za swój czyn odpowiedzialność karną. Nie wobec każdego jednak sprawcy przestępstwa i nie w każdych okolicznościach zasadna jest bardzo surowa i poddana bezwarunkowemu wykonywaniu kara kryminalna, czy też pełna, naczynająca przestępczo człowieka rozprawa karna. Reakcja karna organów procesowych na przestępstwo powinna zawsze bowiem odpowiadać stopniowi winy i społecznej szkodliwości czynu, uwzględniać motywację sprawcy i sposób popełnienia czynu, rozmiar ujemnych następstw, właściwości i warunki osobiste sprawcy, a także sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie po popełnieniu. Środki reakcji karnej powinny być zarówno sprawiedliwe, jaki i celowe – oddziaływać zapobiegawczo, wychowawczo i naprawczo.

Dla sprawców popełniających przestępstwo po raz pierwszy, na skutek niedoskonałej znajomości prawa, błędu, nierozwagi, głupoty lub strachu, przez lekkomyślność lub niedbalstwo, gdy ich wina nie jest znaczna, a dotychczasowa postawa życiowa nie budzi zastrzeżeń, przepisy prawa karnego przewidują szereg instytucji prawnych (środków) łagodzących reakcję karną i jej skutki lub pomagających uniknąć długotrwałej rozprawy sądowej. Prawo przewiduje także liczne instytucje modyfikujące wymierzoną przez sąd karę, tak aby jej wykonanie odbywało się z poszanowaniem podstawowych zasad humanitaryzmu.

I Rozpatrujący sprawę sąd w stosunku do oskarżonego sprawcy może:

1. warunkowo umorzyć postępowanie karne,
2. skazać na posiedzeniu bez przeprowadzenia rozprawy (na podstawie wniosku prokuratora umieszczonego w akcie oskarżenia),
3. skazać bez przeprowadzenia rozprawy w całości,
4. nadzwyczajnie złagodzić karę lub nawet odstąpić od jej wymierzenia,
5. warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary.

II Wobec osoby już skazanej sąd w postępowaniu wykonawczym może:

1. postanowić o odbywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego,
2. odroczyć wykonywanie kary,

3. orzec przerwę w wykonywaniu kary ograniczenia lub pozbawienia wolności,
4. warunkowo przedterminowo zwolnić z odbywania kary pozbawienia wolności,
5. zwolnić z odbywania reszty kary ograniczenia wolności,
6. umorzyć grzywnę lub rozłożyć ją na raty.

Ponadto Konstytucja RP i Kodeks postępowania karnego (art. 650-568 kpk), przewidują instytucję ułaskawienia osoby skazanej przez Prezydenta RP. Ułaskawienie jest tradycyjną prerogatywą głowy państwa i możliwe jest w każdym przypadku, gdy Prezydent wyrazi taką wolę. Polega ono na darowaniu lub złagodzeniu kary lub środków karnych, także np. poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Ad. I

1. Warunkowe umorzenie postępowania karnego (art. 66 i 67 kk, art. 336 i 342 kpk)

Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest tzw. środkiem probacyjnym, związanym z poddaniem sprawcy przestępstwa swoistej próbie. Zastosowanie tego środka wiąże się z istotnymi „gratyfikacjami” dla sprawcy przestępstwa:

- a. osądzenie sprawcy następuje przez sąd na posiedzeniu bez obowiązkowego udziału stron (sprawca unika więc publicznej rozprawy),
- b. sąd w wyroku warunkowo umarzającym postępowanie uznaje winę sprawcy, ale odstępuje od skazania i zastępuje karę zobowiązaniem do naprawienia szkody; sąd może także m.in. nakazać uiszczenie świadczenia pieniężnego na cele społeczne, oddać sprawcę pod dozór kuratora oraz nałożyć na sprawcę obowiązki określonego postępowania w okresie próby (sprawca formalnie pozostaje więc osobą niekaraną i nie jest wpisany w rejestrze skazanych Krajowego Rejestru Karnego)

Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne wyłącznie wtedy, gdy:

- a. wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne,
- b. okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości (przyznanie się do winy formalnie nie jest niezbędne, ale wobec konieczności jednoznaczności ustaleń w przedmiocie okoliczności popełnienia przestępstwa – w praktyce nieodzowne),
- c. sprawca nie był wcześniej karany za przestępstwo umyślne,
- d. postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał on porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa,
- e. sprawa dotyczy przestępstwa zagrożonego karą nie przekraczającą 3 lat pozbawienia wolności, a w wypadku, gdy pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, sprawca naprawił szkodę lub pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody – przestępstwa zagrożonego karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Warunkowe umorzenie postępowania następuje na okres próby trwającej od roku do 2 lat. Sąd obowiązkowo podejmuje umorzone warunkowo postępowanie karne, jeżeli sprawca w okresie próby popełnił przestępstwo umyślne, za które został prawomocnie skazany, a może podjąć jeżeli sprawca w okresie próby rażąco narusza porządek prawny lub jeżeli uchyla się od dozoru, wykonania nałożonego obowiązku lub orzeczonego środka karnego (np. świadczenia pieniężnego) albo nie wykonuje zawartej z pokrzywdzonym ugody. Sąd może jednocześnie podjąć warunkowo umorzone postępowanie w okresie próby, a także w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, ale nie później.

2. Skazanie na posiedzeniu bez przeprowadzenia rozprawy na podstawie wniosku prokuratora umieszczonego w akcie oskarżenia (art. 335 i 343 kpk)

Skazanie sprawcy przez sąd na posiedzeniu bez przeprowadzenia rozprawy na podstawie wniosku prokuratora umieszczonego w akcie oskarżenia, określane jako „dobrowolne poddanie się karze” to jedna z tzw. konsensualnych (porozumiewawczych) form zakończenia postępowania karnego.

Konsekwencją skazania z uwzględnieniem przedmiotowego wniosku jest:

- a. osądzenie sprawcy przez sąd na posiedzeniu bez obowiązkowego udziału stron i przeprowadzania rozprawy,
- b. orzeczenie kary uzgodnionej pomiędzy sprawcą a prokuratorem – w praktyce niższej niż wymierzana po przeprowadzeniu rozprawy, z szerszą możliwością warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz nadzwyczajnego złagodzenia, a także z możliwością ograniczenia skazania do orzeczenia jedynie środka karnego (jeżeli przypisane oskarżonemu przestępstwo jest zagrożone karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności).

Prokurator może skierować wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy (a sąd może go uwzględnić) wyłącznie wtedy, gdy:

- a. przestępstwo zagrożone jest karą nieprzekraczającą 10 lat pozbawienia wolności,
- b. okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości,
- c. postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

W przypadku „dobrowolnego poddania się karze” przyznanie się do winy jest konieczne, gdyż w przeciwnym razie nie mogło by dojść do uzgodnienia kary pomiędzy sprawcą a prokuratorem.

3. Skazanie na bez przeprowadzenia rozprawy w całości (art. 387 kpk)

Skazanie sprawcy przez sąd bez przeprowadzenia rozprawy w całości, określane jako „dobrowolne poddanie się odpowiedzialności” to kolejna z tzw. konsensualnych (porozumiewawczych) form zakończenia postępowania karnego.

Konsekwencją skazania bez przeprowadzenia rozprawy w całości jest skrócenie postępowania karnego poprzez zaniechanie przeprowadzania postępowania dowodowego, ale brak jest możliwości – tak jak przy skazaniu na podstawie wniosku prokuratora umieszczonego w akcie oskarżenia – szczególnego warunkowego zawieszenia wykonania kary czy szczególnego nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Sąd może na wniosek oskarżonego nie przeprowadzać rozprawy w całości wyłącznie wtedy, gdy:

- a. Sprawa dotyczy występku (a więc przestępstwa, którego dolna granica zagrożenia karą pozbawienia wolności jest niższa niż 3 lata),
- b. okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości,
- c. postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości,
- d. oskarżony złoży wniosek do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej,
- e. brak jest sprzeciwu prokuratora i pokrzywdzonego.

4. Nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpienie od jej wymierzenia (art. 59-61 kk)

Nadzwyczajne złagodzenie kary polega na orzeczeniu kary poniżej dolnego ustawowego zagrożenia za dane przestępstwo lub kary łagodniejszej rodzajowo. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w wypadkach wyraźnie wskazanych w ustawie (np. wobec młodocianego lub na wniosek prokuratora przy „dobrowolnym poddaniu się karze”) oraz innych szczególnie uzasadnionych, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, a w szczególności jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody lub ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie.

Odstąpienie od wymierzenia kary kry możliwe jest w wypadkach przewidzianych w ustawie (np. w przypadku przekroczenia granic obrony koniecznej) oraz w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, zwłaszcza gdy rola sprawcy w popełnieniu przestępstwa była podrzędna, a przekazane informacje przyczyniły się do zapobieżenia popełnieniu innego przestępstwa. Pamiętać jednak należy, iż odstąpienie od wymierzenia kary nie oznacza braku skazania – sprawca wpisywany jest zatem do rejestru skazanych (na okres jednego roku).

5. Warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary (art. 69-74 kk)

Warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary stanowi kolejny tzw. środek probacyjny, związany z poddawaniem sprawcy przestępstwa próbie. Warunkowe zawieszenie możliwe jest w sytuacji, gdy sąd uzna, że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Ustawodawca nie formułuje jednocześnie wprost wymogu uprzedniej niekaralności oskarżonego, zasadnym jest jednak tylko

wyjątkowe orzekanie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w przypadku sprawców powtórnych.

Zawieszenie wykonania kary dopuszczalne jest tak w przypadku kary grzywny (samoistnej), jak i kary ograniczenia wolności, ale w praktyce przede wszystkim dotyczy kary pozbawienia wolności. Sąd może jednak warunkowo zawiesić wykonanie tylko takiej orzeczonej kary pozbawienia wolności, która nie przekracza 2 lat (chyba że sprawca „dobrowolnie poddał się karze” – wówczas na wniosek prokuratora – kary nie przekraczającej 5 lat pozbawienia wolności).

Zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który biegnie od uprawomocnienia się wyroku i wynosi od 2 do 5 lat – w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (w przypadku młodocianego okres próby wynosi od 3 do 5 lat), lub od roku do 3 lat – w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania grzywny lub kary ograniczenia wolności (co w praktyce jest bardzo rzadkie).

Zawieszając wykonanie kary, sąd może zobowiązać skazanego m.in. do: informowania sądu lub kuratora o przebiegu okresu próby, przeproszenia pokrzywdzonego, wykonywania pracy zarobkowej, do nauki lub przygotowania się do zawodu, powstrzymania się od nadużywania alkoholu, poddania się leczeniu albo oddziaływaniom terapeutycznym, powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach lub opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym. Sąd może także zobowiązać skazanego do naprawienia szkody w całości lub w części albo do uiszczenia świadczenia wymienionego.

Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, sąd może w okresie próby oddać skazanego pod dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej. Nałożone obowiązki w okresie próby sąd może jednocześnie modyfikować (obowiązkowy dozór dotyczy młodocianego).

Sąd zarządza wykonanie zawieszonych kary, jeżeli skazany w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności. Sąd zarządza także wykonanie kary jeżeli skazany za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, ponownie używając przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą. Sąd może natomiast (ale nie musi) zarządzić wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, albo jeżeli uchyla się od uiszczenia grzywny, od dozoru, wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych. Zarządzenie wykonania kary może nastąpić w okresie próby i w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby.

(zob. także: tabela nr 1)

1. O odbywanie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego

O odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego to nowa instytucja prawa karnego i jednocześnie system odbywania kary, wprowadzany Ustawą z dnia 7 września 2007r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Odbywanie kary pozbawienia wolności w tym systemie możliwe jest wyłącznie w przypadku, gdy orzeczona kara nie przekracza jednego roku. Zezwolenia na odbywanie kary w takim systemie udziela sąd penitencjarny (którym zawsze jest sąd okręgowy) za zgodą domowników skazanego, jeżeli spełnione są odpowiednie warunki mieszkaniowe i techniczne oraz jeżeli takie odbywanie kary jest w ocenie sądu wystarczające do osiągnięcia celów kary oraz jeżeli względy bezpieczeństwa, stopień demoralizacji i „inne szczególne okoliczności” nie przemawiają za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym.

2. Odroczenie wykonania kary (art. 49 § 1, 62 i 150-158 kkw)

Sąd I instancji (ten, który orzekł karę) odracza wykonanie kary (tak pozbawienia wolności, jak i kary ograniczenia wolności oraz grzywny) w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie kary przez skazanego, a nieobowiązkowo także wtedy, gdy wykonywanie kary w danym czasie pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny „zbyt ciężkie skutki”, a w przypadku kary pozbawienia wolności – także w razie wystąpienia warunków nadmiernego zagęszczenia cel więziennych, tzn. jeżeli liczba osadzonych w zakładach karnych lub aresztach przekracza w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów. Odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności z powodu „przeludnienia cel” nie stosuje się jednak wobec skazanego, który dopuścił się przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia lub orzeczono w stosunku do niego karę przekraczającą 2 lata pozbawienia wolności.

3. Przerwa w wykonaniu kary ograniczenia lub pozbawienia wolności (art. 63 i 150-158 kkw)

Sąd orzeka przerwę w wykonywaniu kary ograniczenia lub pozbawienia wolności do czasu ustania przeszkody jeżeli stan zdrowia skazanego (psychicznego lub fizycznego) uniemożliwia wykonanie kary. Sąd może natomiast (ale nie musi) udzielić przerwy w odbywaniu kary, jeżeli natychmiastowe jej wykonanie pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki. Nie można jednocześnie udzielić przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności przed upływem roku od dnia ukończenia poprzedniej przerwy i powrotu po niej do zakładu karnego, chyba że zachodzi wypadek choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby skazanego albo inny wypadek losowy.

Przerwy w wykonywaniu kary ograniczenia wolności udziela sąd I instancji, zaś przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności – sąd penitencjarny (sąd okręgowy). Nie można udzielić przerwy w wykonywaniu kary grzywny, można natomiast rozłożyć grzywnę na raty, a nawet ją umorzyć (*patrz: tabela*).

4. Warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbywania kary pozbawienia wolności (art. 77- 80 kk i art. 155 kkw)

Warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbywania kary pozbawienia wolności to kolejny (trzeci) tzw. środek probacyjny, związany z poddaniem próbie skazanego, który odbył już co najmniej połowę orzeczonej kary (ale w przypadku recydywisty – 2/3 lub 3/4, skazanego na karę 25 lat – 15 lat, a skazanego na dożywocie – 25 lat), a jego postawa, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, okoliczności jego popełnienia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa i w czasie odbywania kary w ocenie sądu uzasadniają przekonanie, iż skazany po zwolnieniu będzie przestrzegał porządku prawnego. W przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia orzeka sąd penitencjarny, którym jest sąd okręgowy.

Sąd w wyroku skazującym może „zwiększyć” ponad ustawowy pułap odbytej kary, po której skazany może ubiegać się o warunkowe zwolnienie – do np. w przypadku dożywocia 30 lat, ale nie może całkowicie pozbawić skazanego takiej możliwości.

5. Zwolnienie z odbywania reszty kary ograniczenia wolności (art. 83 kk)

Zwolnienie z odbywania reszty kary ograniczenia wolności możliwe jest po odbyciu przez skazanego co najmniej połowy orzeczonej kary, jeżeli skazany przestrzegał w tym czasie porządku prawnego i sumiennie wykonywał pracę wskazaną przez sąd, jak również spełnił nałożone na niego obowiązki i orzeczone środki karne. Sąd I instancji zwalniając skazanego od reszty kary, uznaje karę za wykonaną.

6. Umorzenie grzywny lub rozłożenie jej na raty (art. 49§2 i 51 kkw)

Sąd I instancji może rozłożyć grzywnę na raty na okres do 3 lat w „wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie”, a zwłaszcza wówczas, gdy wysokość grzywny jest znaczna. Jeżeli natomiast skazany, z przyczyn od niego niezależnych, nie może uiścić grzywny, a wykonanie tej kary w innej drodze okazało się niemożliwe lub niecelowe, sąd może, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, grzywnę w całości lub części umorzyć.

tabela nr 1

Instytucje modyfikujące wykonanie kary

KKW - KARY	ODROCZENIE - właściwość: sąd I inst.	PRZERWA - właściwość: sąd I inst. lub sąd penitencjarny	UMORZENIE - właściwość: sąd I inst.	„ZMIANA” - właściwość: sąd I inst. lub sąd penitencjarny	„ZAMIANA” - właściwość: sąd I inst.
GRZYWNA	- termin: do roku - przesłanki: zbyt ciężkie skutki dla skazanego lub rodziny - istnieje możliwość rozłożenia na raty - do 3 lat	<hr/>	- przesłanki: szczególnie uzasadnione przypadki oraz brak możliwości uiszczenia grzywny z przyczyn niezależnych, a wykonanie jest niemożliwe lub niecelowe	- umorzenie w części	a. na pracę społecznie użyteczną (10 stawek grzywny = miesiąc pracy) - przesłanki: nieskuteczność grzywny b. na zastępczą karę pozbaw. wolności - przesłanki: nieuiszczenie grzywny i niemożność egzekucji oraz nie podjęcie pracy społecznie użytecznej (2 stawki = 1 dzień)
OGRANICZENIE WOLNOŚCI	a. fakultatywne - termin: do 6 miesięcy - przesłanki: zbyt ciężkie skutki dla skazanego lub rodziny b. obligatoryjne - przesłanki: powołanie do czynnej służby wojskowej	a. fakultatywne - przesłanki: zbyt ciężkie skutki dla skazanego lub rodziny b. obligatoryjne - przesłanki: stan zdrowia uniemożliwiający wykonanie	<hr/> Art. 83 kk: „Skazanego na karę ograniczenia wolności, który odbył przynajmniej połowę orzeczonej kary, przy czym przestrzegał porządku prawnego i sumiennie wykonywał pracę wskazaną przez sąd, jak również spełnił nałożone na niego obowiązki i orzeczone środki karne, sąd może zwolnić od reszty kary, uznając ją za wykonaną”	- ze względów wychowawczych: zmiana obowiązków lub wymiaru - w szczególnie uzasadnionych wypadkach: zmiana formy (20 godzin pracy na cele społeczne = 10% wynagr. za pracę)	a. zastępcza kara grzywny - przesłanki: uchylenie się od wykonania, a także uporczywe naruszanie obowiązków oraz uchylenie się od dozoru (1 dzień = 1 stawka) b. zastępcza kara pozbawienia wolności - przesłanki: orzeczenie zastępczej kary grzywny jest niecelowe z uwagi na brak możliwości uiszczenia lub ściągnięcia (1 dzień pozbawienia = 2 dni ogran.)

POZBAWIENIE WOLNOSCI	a. fakultatywne - termin: do 6 miesięcy (ale można odroczać kilkukrotnie) - max do 1 roku, ew. do 3 lat w przyp. ciąży) - przesłanki: zbyt ciężkie skutki dla skazanego lub rodziny oraz „przeludnienie” cel b. obligatoryjne - przesłanki: choroba psychiczna lub inna ciężka choroba uniemożliwiająca wykonanie	a. fakultatywne - przesłanki: ważne względy zdrowotne, rodzinne lub osobiste b. obligatoryjne - przesłanki: choroba psychiczna lub inna ciężka choroba uniemożliwiająca wykonanie		- możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary do 2 lat, gdy odroczenie trwało min. 1 rok (tzw. szczególne warunkowe zawieszenie kary - art. 152 kkw) - możliwość warunkowego zwolnienia z odbycia reszty kary, gdy przerwa trwała min. 1 rok, a skazany odbył co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej na max 3 lata (tzw. uprzywilejowane warunkowe zwolnienie - art. 155 kkw)	
-----------------------------	---	--	--	---	--

(opr. Jacek Chmielewski)

Źródła prawa:

1. Ustawa z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks karny (kk),
2. Ustawa z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks postępowania karnego (kpk),
3. Ustawa z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks karny wykonawczy (kkw),
4. Ustawa z dnia 24 maja 2000r. o Krajowym Rejestrze Karnym,
5. Ustawa z dnia 7 września 2007r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego.